

ANNABEL FRENCH

*De
caféboot in
Kopenhagen*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Katie Ginger
Oorspronkelijke titel: *The Floating Copenhagen Café*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Lindsey Spinks / Meiklejohn
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2235 2
ISBN 978 94 027 7869 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk september 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

1

Milly keek over haar monitor heen om te controleren of alle anderen met gebogen hoofd aan het werk waren. Na een snelle tweede blik duwde ze haar bril hoger op haar neus en richtte ze zich weer op haar telefoon, waar ze het bericht las met een brede glimlach op haar gezicht.

De meeste privéberichten op sociale media waren nu niet bepaald fris, of bevatten foto's die niemand wilde zien en die je maar beter kon negeren, maar die van haar zaten vol hoop, geluk en succes. Haar werk bij het financieel adviesbureau waar ze sinds haar afstuderen zat was op zijn zachtst gezegd saai, maar haar geheime bijbaantje op sociale media, waar ze financiële tips en soms ook lifehacks deelde, maakte altijd haar dag goed. En vandaag had ze een bericht gekregen van iemand die meer dan vijfhonderd pond had bespaard door een simpele tip op te volgen die Milly de week ervoor had geleerd en gedeeld. Met die vijfhonderd pond kon deze alleenstaande moeder twee rekeningen betalen en ook nog een paar leuke uitjes met haar kinderen. Voor haar betekende het dat ze de zomervakantie heelhuids door zou komen en iets van de sociale druk kon verlichten waar haar kinderen onder leden, nu al hun vriendjes op dure vakanties gingen. Voor sommige mensen klonk dat misschien niet als veel, zeker niet voor de welgestelde types met wie ze werkte, maar Milly was helemaal blij met het

oprechte bedankje, dat haar een bijna overweldigend gevoel van voldoening gaf. Ze maakte echt verschil in het leven van echte mensen. Geweldig.

Naast haar schraapte iemand zijn keel. Ze liet haar telefoon vallen, en schoof hem daarna snel onder haar notitieblok.

‘Je krijgt problemen als je weer betrappt wordt,’ zei een diepe stem.

‘Jezus, Robert, je laat me schrikken!’ Haar beste vriend op het werk glimlachte ondeugend. ‘Ik heb je niet eens terug zien komen naar je plek.’

‘Ik ben net een whippet. Of een ninja. Of een whippet-ninja.’

‘Volgens mij bestaan die niet, en zo ja, niet in een kantoor in Milton Keynes.’

Robert liep tegen de zestig, was lang en fors gebouwd en had een buikje dat ze eigenlijk wel schattig vond. Ze vond het heerlijk om met hem samen te werken. Hij was een van de weinige collega’s die het leven bij het bedrijf draaglijk maakten.

Zijn gezicht was een en al verontwaardiging. ‘Ik zou best een ninja kunnen zijn als ik dat wil. Maar goed, jouw beurt om koffie te halen.’

‘Ja, doe ik zo. Twee tellen.’ Na weer een blik om zich heen boog ze zich weer over haar telefoon en typte snel een antwoord.

De zomerzon deed zijn best om door het kantoorraam heen binnen te dringen. De skyline van Milton Keynes was niet zo indrukwekkend als die van Londen, maar ook weer niet zó armoedig, als je maar niet te goed keek. Hoewel het seizoen nog maar net begonnen was, probeerde de Britse zomer al echt op gang te komen; het weer werd iets warmer, maar echt lukken wilde het nog niet.

‘Weer een tevreden klant?’ Hij trok een wenkbrauw op.

Milly draaide haar telefoon naar Robert en liet hem het scherm zien. ‘Ja. Ze heeft een hoop geld bespaard en dat maakt echt een verschil voor haar zomer. Super, toch? Ik heb veel liever een tevre-

den klant h  r dan hier.’ Ze gebaarde eerst naar haar telefoon en toen om zich heen, naar het grote open kantoor dat nog altijd overdreven veel grijstinten telde. ‘Hier maakt het nooit verschil voor mensen, alleen voor bedrijven.’

‘Mooi zo. Ik weet niet hoe je het doet, al die filmpjes maken. Ik zou er niet tegen kunnen om steeds mijn eigen gezicht naar me terug te zien staren.’

‘Hoezo? Je hebt een hartstikke leuk gezicht. Dat vindt je man ook.’

‘Dat vindt hij zeker. Maar genoeg geflirt: ga eens koffiezetten. Jij bent aan de beurt.’

Ze had net haar telefoon neergelegd toen er een mail op haar scherm verscheen die meteen haar aandacht trok. Aangezien ze in de financiële consultancy werkte, waar saai ongeveer in de functieomschrijving stond, trokken mails niet vaak meteen de aandacht, maar deze had een onderwerpregel waar ze zowaar opgewonden van raakte. In grote hoofdletters las ze het woord: SABBATICAL.

Robert schraapte opnieuw zijn keel. ‘Eh... ik sterf hier letterlijk van de dorst.’

‘Ik doe het, echt. Nog één tel.’

Ze klikte de mail open en las snel de inhoud. Omdat ze er al een eeuwigheid werkte, was ze een van de weinigen die daadwerkelijk in aanmerking kwamen voor een sabbatical – betaald verlof! Alleen al het idee dat ze verlof zou mogen opnemen, betaald of onbetaald, was om meer dan enthousiast van te worden. Milly boog iets dichter naar het scherm, scrolde omlaag en nam elk laatste detail in zich op.

Ze duwde haar bril hoger op haar neus, meer uit gewoonte dan dat hij naar beneden was gezakt. Wat zou ze überhaupt gaan doen tijdens een sabbatical? Bijvoorbeeld aan haar content werken, maar aangezien ze dat geheimhield voor haar moeder, zou ze toch het een en ander moeten uitleggen over waarom ze één, drie of zes

maanden niet naar haar werk ging, en ze wist niet zeker of ze daar al helemaal klaar voor was.

Naast haar begon Robert een vreemd verstikkend geluid te maken. ‘Uitgedroogd. Helemaal uitgedroogd.’ Hij greep naar zijn keel en stak zijn tong uit.

Milly rolde met haar ogen, slaakte een gespeeld zuchtje dat al snel overging in gegiechel, stond op en pakte hun mokken. ‘Oké dan! Ik ga nú koffiezetten en lees hem nog wel een keer als ik terug ben.’

‘Dank je!’ zong hij vrolijk, zijn keel op magische wijze genezen.

‘Weet jij waar Tom is?’

‘Hij was niet in zijn kantoor toen ik er zonet langsliep; misschien heeft hij een bespreking.’

Tom was al jaren haar trouwe, leuke en heerlijk betrouwbare vriend. Ze hadden elkaar bij het bedrijf leren kennen, hadden meteen een klik gevoeld, en omdat ze in verschillende teams werkten – hij in de opwindende wereld van belasting en trust en zij op het minstens zo meeslepende terrein van investeringen – was hun relatie geen probleem. Ze kon er eigenlijk niet bij dat ze pas een jaar of vier samen waren. Het voelde op de een of andere manier langer, al woonden ze nog steeds niet samen.

Milly liep naar de personeelskeuken en zette koffie, terwijl de mail door haar hoofd bleef gaan en daar tot allerlei ideeën inspireerde. Het leek haar eigenlijk best heerlijk om een tijdje weg te zijn van haar werk. Als ze eerlijk was, had ze als kind niet bepaald gedacht dat ze later de financiële consultancy in zou gaan. Oké, haar eerste carrièrekeuzes waren eigenaar van een eenhoornmanege en lamaverzorgster geweest, maar zelfs toen ze ouder werd, wist ze dat ze niet altijd in de consultancy wilde blijven. Het meisje dat meteen na de universiteit was gaan reizen, had gedacht dat ze iets betekenisvollers zou gaan doen. Zoals altijd wanneer ze aan die tijd dacht, kwamen de herinneringen aan het ongeluk weer boven, en snel schonk ze hun mokken vol en dwong ze zichzelf om aan

iets anders te denken, omdat ze niet wilde blijven hangen bij die donkere gedachten. Haar baan betaalde tenminste goed en bood zekerheid, twee dingen die je in deze tijd niet moest onderschatten. Dat wist ze maar al te goed door de berichten die ze dagelijks kreeg als @MillyTheMoneySavingQueen.

Toen ze terugliep door de gangen, zag ze dat Toms kantoor nog steeds leeg was en fronste ze haar wenkbrauwen. Ze wist zeker dat hij geen bespreking had. Vanmorgen had hij gezegd dat hij tot de lunch vrij was. Waar was hij dan? Ze ging de voorraad- en printerkamer proberen. Hij leek daar altijd wel iets nodig te hebben, was haar opgevallen, en ze wilde eigenlijk ook graag weten wat hij van de mail over die sabbatical vond. Hij kwam daar zelf ook voor in aanmerking. Misschien konden ze samen op sabbatical gaan en gaan reizen of zo? Haar eerste ervaring was toentertijd slecht uitgekapt, dus misschien was het wel goed om die nare herinneringen te vervangen door iets mooiers.

Met de mokken in balans liep ze naar de voorraadkamer. Het was een raamloze ruimte, iets groter dan een kast, met effen grijze muren, waar de printer stond en alle kantoorbenodigdheden lagen die door hun overijverige officemanager werden beheerd. Mensen kwamen er meestal niet in de buurt tenzij het moest, of tenzij ze Tom waren en op zoek waren naar een specifiek soort Post-it. Zo precies was hij. Er hing ook een vreemde geur die niemand echt kon thuisbrengen of lokaliseren, een soort combinatie van vocht, printertoner en oude sokken.

Omdat de deur dicht was en ze haar handen vol had, boog Milly zich voorover en duwde met haar elleboog de klink omlaag, waarbij ze een paar druppels van Roberts zwarte koffie op het tapijt morste en dat snel met haar voet wegveegde. Ze duwde de deur met haar heup open, en een flinke golf koffie klotste over de rand toen ze de mokken scheef liet hangen, terwijl haar ogen vergeefs probeerden te verwerken wat ze voor zich zag.

Tom – haar Tom – was... was...

Er was geen andere manier om het te zeggen: hij stond daar met zijn tong in de keel van een andere vrouw. Een vrouw van wie hij zo te zien met zijn handen de cupmaat aan het opmeten was.

Elke zenuw in haar lichaam verstijfde, en de mokken vielen kletterend op de grond toen haar grip verslapte. Dat trok Toms aandacht en dwong hem zijn lippen los te koppelen van die vrouw, wie het ook mocht zijn. Milly's benen knikten en ze viel om, waarbij ze een nietmachine van een hogere plank stootte, die prompt naar beneden viel en op haar hoofd landde.

'Milly,' riep Tom, terwijl hij overeind sprong en weg deinsde van... van...

O mijn god, het was Claire van de boekhouding!

Claire, van wie hij altijd zei dat zij de saaiste vrouw was die hij ooit had ontmoet. Claire, over wie hij grapte dat ze intimiderend en onvriendelijk was en altijd op hem neerkeek als ze maar de kans kreeg. Milly had het altijd prima met haar kunnen vinden en dacht dat hij onaardig over haar deed omdat ze gewoon een gefocuste, carrièregerichte vrouw was. Ze had helemaal niet doorgehad dat hij haar zand in de ogen aan het strooien was.

'Milly,' zei hij weer, terwijl hij zijn kleren recht trok. Claire deed hetzelfde en knoopte haar blouse weer dicht. 'Milly, het is niet wat het lijkt.'

'Niet?' De bevroren paniek begon weg te trekken, en er steeg vuur op binnenin haar, van haar voeten naar haar kruin. Het concentreerde zich in haar wangen, en ze voelde dat die heter en roder werden. 'Je stond haar helemaal af te lebben! Je zag er letterlijk uit als een Dementor die haar ziel eruit zoog! Hoe kun je verdomme beweren dat het niet is wat het lijkt?'

Ze duwde haar bril weer hoger op haar neus, alsof dat alles op magische wijze scherp zou stellen en zou veranderen wat er voor haar stond.

‘Milly, ik... ik...’ Verder kwam hij niet, terwijl Claire naar de deuropening keek en duidelijk overwoog te ontsnappen, maar doordat Milly de opening volledig blokkeerde, kon ze nergens langs. In plaats daarvan begon ze, heel vreemd, papieren uit de printer te halen; ze draaide Milly haar rug toe en tikte de stapel recht.

Plotseling sneed de pijn door de schok en de woede heen, recht in haar hart, waardoor Milly’s benen begonnen te trillen en haar maag zich samenknep. Tranen sprongen in haar ogen toen ze besefte dat hiermee alles veranderd was. Dit verwoestte hun hele relatie. Het was voorbij. Klaar. Uit. En zij had er niets over te zeggen gehad. Hij was vreemdgegaan en daar kon ze niet overheen komen. Dat was gewoon iets wat ze niet kon vergeven. Ze veegde een traan weg; zonder dat ze het wilde ontsnapte er een snik uit haar mond.

‘Hoe kún je?’ mompelde ze, terwijl ze de woorden langs de brok in haar keel duwde. ‘Hoe kún je dit doen?’

‘Het spijt me.’ Hij sloeg zijn grijze ogen op en keek haar eindelijk aan. ‘Het spijt me zo...’

Meer kon ze niet verdragen. Ze draaide zich om en vluchtte terug naar haar plek, liet zich op haar stoel vallen en staarde naar het scherm. In haar hoofd was het een chaos; alles stond stil en raasde tegelijk. Boos veegde ze een traan uit haar oog, maar het beeld van haar vriend die een ander zoende stond in de binnenkant van haar oogleden gebrand, zodat ze hem zag telkens wanneer ze haar ogen sloot. En háár ook.

‘Waar is de koffie?’ vroeg Robert, terwijl hij verder type. ‘Ik ben zo uitgedroogd dat ik stoffig word.’ Zijn uitdrukking veranderde zodra hij zag in wat voor toestand ze verkeerde. ‘Wat is er gebeurd? Gaat het? Je ziet er niet goed uit.’

‘Tom.’ Het kwam eruit als een soort hik. ‘Tom was...’

‘Was wat?’

‘Met iemand anders aan het zoenen. In de voorraadkamer.’ Ze

boog voorover, sloeg haar handen voor haar gezicht en deed haar uiterste best om niet op haar werk in te storten. Haar blonde haar, dat ze vandaag los droeg, viel naar voren en schermde haar af van ieders blik.

‘Hij wát?’

Ze tilde haar hoofd op om iets te zeggen, maar zodra ze haar mond opende barstte er nog een snik los, waardoor Robert opschrok en een paar mensen opkeken. Ze klonk als een gakkende gans. Huilen was haar nooit goed afgegaan. Ze boog haar hoofd weer, drukte haar bril tegen haar gezicht, en hoorde Robert zeggen: ‘Hooikoorts. Gewoon hooikoorts. Snotterig. Jeukende ogen. Niets bijzonders.’ Ze voelde hoe zijn adem over haar haar bewoog toen hij zich naar haar toe boog en fluisterde: ‘Je moet naar huis, Milly. Meld je gewoon ziek. Zal ik het voor je doen?’

Uit haar ooghoek zag ze Tom terugkeren naar zijn kantoor, terwijl hij haar bezorgd aankeek. Maakte hij zich zorgen om haar, of omdat ze ten overstaan van iedereen uit haar dak zou kunnen gaan? Het hele kantoor zou vertellen wat ze had gezien, zodat zij de roddel van de week zouden worden? Ze weigerde zijn blik te ontmoeten. Laat hem zich maar zorgen maken. Dat was wel het minste wat hij verdiende nadat hij haar hart aan flarden had gescheurd, die op de grond had gesmeten en daarna in brand had gestoken.

‘Echt, Milly,’ zei Robert. ‘Ik vind echt dat je je ziek moet melden en naar huis moet gaan. Je kunt hier zo niet blijven. Ik zeg wel dat je ziek bent. Niemand hoeft het te weten. Nog niet, in elk geval.’

‘Zou je dat willen doen?’ vroeg ze, terwijl de werkelijkheid opnieuw een gat in haar hart sloeg. Dat ‘nog niet’ joeg een rilling van bezorgdheid over haar rug. Binnenkort zou iedereen het weten, en dan zouden ze over haar praten, over haar oordelen. Ze wierp een blik op Toms kantoor. Ze kon het niet verdragen om bij hem in de buurt te zijn. Hij had haar hart uit haar lijf gerukt en bij het oud vuil gegooit. Ze kon niet meer met hem samen zijn. Niet na wat

er gebeurd was. Hoe lang was dit al aan de gang? Wanneer was het begonnen? Vragen vlogen door haar hoofd en maakten haar duizelig. Robert had gelijk, ze moest naar huis.

Ze moest nu meteen naar huis.

2

Milly zat in haar grote luxeappartement, haar handen gevouwen in haar schoot, haar lange blonde haar om haar gezicht terwijl ze naar haar vingers staaarde. Ze kon niet geloven dat ze Tom op heterdaad had betrapt met Claire van de boekhouding. Ze droomde vast. Dit was zeker niet echt. Het was alsof ze zweefde en van boven toekeek hoe haar leven zich voltrok, maar de pijn was zó echt, die scheurde haar hart fysiek aan stukken, dat ze wist dat het wel degelijk was gebeurd. Dit was haar nieuwe werkelijkheid. Haar nieuwe vrijgezelle werkelijkheid.

Ze pakte haar telefoon, hopeno iets van Tom te zien: een gemiste oproep, een bericht... wat dan ook. Alles behalve een stomme foto van hen samen, lachend naar de camera, hun gekke koppen die haar aanstaarden onder de talloze apps die over het scherm verspreid stonden. Normaal deed ze dit niet – zoveel van haar privé-leven delen – maar voor ze zichzelf kon tegenhouden, stond ze op, hield haar telefoon omhoog en begon te filmen.

‘Mijn beste lifehack van vandaag... Neem geen gezamenlijke rekening, zelfs niet als je getrouwd bent. Ik ben niet getrouwd, gelukkig.’ Ze snoof, bijna een snik, maar ze drukte de golf van verdriet weg die haar dreigde te overspoelen. ‘Maar ik heb net mijn vriend betrapt terwijl hij met iemand anders stond te bekken in de voorraadkast op het werk. Dus voor die momenten waarop je relatie al

door de plee gespoeld is voordat je “wat was jij in godsnaam aan het doen?” kunt roepen: zorg altijd dat je je eigen bankrekening hebt.’ Ze wees nadrukkelijk naar het scherm om haar punt kracht bij te zetten. ‘Open gerust een gezamenlijke rekening voor gas en water en dat soort dingen, maar houd je eigen geld apart, want als wij samen zouden hebben gewoond, als we nu onze financiën zouden moeten gaan verdelen, dan was dat...’ De woorden bleven steken toen het vernederende moment waarop ze hem had betrappt weer in haar hoofd opsprong. ‘Dan was dit nog veel erger geweest. Dus, alsjeblieft. Toptip van de dag. Geniet ervan.’ Ze liet de camera zakken en zwaaide hem toen weer omhoog naar haar gezicht. ‘O, en mannen die Tom heten zijn kut. Ik zeg het gewoon even.’

Ze stopte met filmen, postte de video zonder maar de moeite te nemen hem te bewerken, en plofte toen weer op de bank neer. Voor ze kon bedenken wat ze nu moest doen, begon haar telefoon te rinkelen. Ze sprong op, in de hoop dat Tom mans genoeg was om te bellen, want ze wilde wanhopig een verklaring horen, weten waarom hij deze vreselijke, afschuwelijke daad had gedaan. Waarom was hij niet gewoon met haar komen praten? Ze had niet gemerkt dat hij ongelukkig was. Ze had geen enkel teken gezien dat het misging tussen hen. Was zij nou dom geweest of was hij gewoon stiekem? Misschien allebei.

De naam van haar beste vriendin verscheen op het scherm, samen met haar melige grijns, en Milly swipete naar rechts om op te nemen.

‘Waar sloeg dat filmpje in hemelsnaam op?’ vroeg Ada, haar voorhoofd bezorgd gefronst. Achter haar scheen de zon en stroomde het licht door de ramen van het grachtenpand in Kopenhagen waar ze woonde.

Ada en Milly waren al bevriend sinds ze kinderen waren. Ze hadden alles samengedaan, inclusief dezelfde universiteit en vergelijkbare corporate carrières, tot Ada een paar jaar geleden opge-

brand was geraakt door haar veeleisende baan in fusies en overnames en in plaats daarvan koos om zomaar naar Denemarken te verhuizen – een plek waar ze nog nooit was geweest, op een lang weekend na – puur omdat het woord ‘hygge’ trending was en iets in haar had geraakt. Binnen een paar weken was ze vertrokken om zich daar eindelijk te wijden aan haar twee grote passies, fotografie en dieren, en ze had zich laten omscholen tot wildlifefotograaf en moeiteloos een nieuwe, succesvolle carrière opgebouwd. Nu reisde ze van hot naar her, keerde tussendoor terug naar Denemarken en fotografeerde elk soort dier dat je maar kon bedenken. Milly was zacht gezegd nogal verrast geweest door haar verhuizing en ze begreep nog steeds niet helemaal wat hygge betekende, maar Ada was dan ook altijd beter geweest in risico's nemen dan zij. Milly had altijd meer op haar vriendin willen lijken, maar had nooit de moed gehad.

‘Dat was snel,’ antwoordde Milly. ‘Ik heb hem letterlijk net pas gepost.’

‘Ik zat hier op mijn telefoon terwijl ik eigenlijk andere, belangrijkere dingen te doen heb. Maar gelukkig maar voor jou.’ Ze stopte haar lange bruine haar achter haar oor. ‘Wat is er gebeurd, Mills?’

Ze haalde een keer diep adem en vertelde Ada toen alles over die ochtend, inclusief Toms poging om de amandelen van Claire van de boekhouding te inspecteren terwijl hij tegelijk haar beha-maat controleerde, de mail over sabbaticals en, als klap op de vuurpijl, de bult die ze nu had doordat de nietmachine op haar hoofd was gevallen. Ze raakte voorzichtig het bobbeltje aan en schoof toen haar vingers onder haar bril om een traan weg te vegen.

Ada floot zacht. ‘Dat is nogal wat voor een maandagochtend.’

‘Zeg dat wel.’

Ada's stem werd zachter en haar gezicht kreeg een bezorgde trek, met haar grote bruine ogen wijd open. ‘Wat ga je nu doen?’

‘Ik weet het niet. Na vanmorgen overweeg ik serieus om een sab-

batical aan te vragen. Dan kan ik drie maanden aan mijn content werken, kijken of het echt van de grond komt.'

'Wat bedoel je, echt van de grond komt? Je hebt al bijna een half miljoen volgers, dat is behoorlijk indrukwekkend.'

'Ja, maar soms heb ik het gevoel dat ik mijn community niet genoeg waarde bied, omdat ik aan het eind van een drukke dag nog content moet maken en posten, en dan heeft dat niet de kwaliteit die ik zou willen. Niet dat ik er ooit mijn werk van zou maken, maar...'

'Waarom niet?' zei Ada. 'Dat zou absoluut kunnen.'

Milly zuchtte. 'Dat zeg je altijd, maar het is niet...'

'Niet wat?'

'Stabiel. Een normale carrière. Kun je je voorstellen wat mijn moeder zou zeggen?' Ze zuchtte. 'Misschien zie ik er gewoon enorm tegen op om weer naar kantoor te gaan en hem en Claire te zien, en al die anderen die over me roddelen. Aargh! Het is gewoon kut!'

'Luister,' zei Ada, haar stem opeens ernstig. 'Ik wilde er eigenlijk nog niets over zeggen, omdat ik nog op een bevestiging wacht, maar het is bijna zeker dat ik een fantastische klus binnenhaal om poolvossen te gaan fotograferen in hun veranderende zomerhabitat.'

'Jij zegt altijd de coolste dingen.'

Ada's carrièreswitch had haar nog gelukkiger gemaakt, en Milly was jaloers op dat soort werkgeluk.

'Ja, hè?' Ze lachten naar elkaar en Milly voelde zich iets beter. 'Maar waar het me om gaat: mijn kamer hier komt vrij.'

Ada woonde in een gedeeld grachtenhuis in een schilderachtig deel van Kopenhagen. In Engeland leek het misschien vreemd voor mensen van eind twintig om in een gedeeld huis te wonen, maar in Denemarken was het volkomen normaal. Sterker nog, het werd zelfs aangemoedigd om eenzaamheid tegen te gaan en de mentale

gezondheid te bevorderen, en Ada leek sinds haar verhuizing beslister gelukkiger. En voor Ada, die altijd met haar camera in de hand op weg was naar een nieuw avontuur, was het ideaal dat ze geen hypotheek of torenhoge huur had.

‘Je zou hier een tijdje kunnen verblijven,’ ging Ada verder. ‘Ik ben echt wel een tijd weg, kom alleen af en toe een paar dagen terug, maar je zou op z’n minst vakantie kunnen nemen. Of...’ Ze zweeg, dacht duidelijk na, en Milly wachtte.

‘Of wat?’ zei Milly toen ze de spanning niet langer aankon.

‘Nou... je weet toch dat café waarvan ik mede-eigenaar ben, samen met mijn huisgenoot?’

‘Ja?’ antwoordde Milly nerveus. Ze had nooit helemaal geweten wat ze van die investering van Ada moest vinden.

Niet lang nadat Ada naar Kopenhagen was verhuisd en haar gedeelde huis had gevonden, had ze ineens aangekondigd dat ze ging investeren in het café van haar huisgenoot. Natuurlijk had Milly zich zorgen gemaakt dat het een of andere zwendel was. Ada had, net als Milly, een flinke financiële buffer uit haar corporate baan overgehouden, maar Ada had haar verzekerd dat het helemaal te vertrouwen was. Ze had gezegd dat ze geleerd had om meer op haar intuïtie af te gaan, en omdat ze uit haar oude carrière nog altijd zakelijk inzicht had, wist ze het honderd procent zeker. Milly was bang geweest dat het weer zo’n impulsieve beslissing was, eentje die, anders dan de fotografie, niet goed zou aflopen. Volgens Ada had haar huisgenoot haar geld aanvankelijk niet willen aannemen, omdat ze samenwoonden en hij niet wilde dat het ongemakkelijk tussen hen zou worden, maar ze had hem verzekerd dat ze graag wilde helpen en potentie in het café zag. Het woord ‘potentie’ maakte Milly nog steeds ongerust, en nu begonnen haar zenuwen te tintelen.

‘Nou,’ ging Ada verder. ‘Het gaat niet zo goed als we zouden willen. Misschien kun jij ons wel helpen! Jij bent zo goed met geld

en mensen helpen financieel succes te boeken; je zou je expertise kunnen inzetten.'

'Wat, als consultant?'

Ada's bruine ogen werden groot en ze knikte zo heftig dat haar donkere haar om haar gezicht danste. 'Ja, zoiets. En je zou er ook content kunnen maken. Kopenhagen is bovendien prachtig, dus dat zal je niet tegenvallen. Je vindt het vast heerlijk om hier rond te struinen.'

Milly voelde zich schuldig omdat ze in de achttien maanden sinds Ada's verhuizing nog steeds niet op bezoek was geweest. Ze wilde dat wel, maar vakanties waren altijd opgegaan aan Tom (die boosaardige hartenbreker) of aan bezoeken aan haar moeder. Wat haar meteen herinnerde aan een ander struikelblok.

'Als ik een sabbatical neem om een noodlijdend café in Kopenhagen te adviseren –'

'Hé! We zijn niet echt noodlijdend; we zijn alleen... niet zo druk als we zouden willen.'

'Sorry.' Milly berispte zichzelf om haar onnadenkendheid. 'Maar als ik hiervoor een sabbatical neem, wat zal mam dan zeggen? Ze draait door; je weet hoe ze is.'

Milly's moeder was meer dan voorzichtig als het om het welzijn van haar enige kind ging. Piekeren was haar fulltimebaan en ouderlijke bezorgdheid haar specialiteit. Pas het afgelopen jaar of zo was ze opgehouden meerdere keren per dag te appen of Milly wel regelmatig at, goed sliep en in het algemeen goed voor zichzelf zorgde, maar ze wist niet zeker hoe ze zou reageren als Milly haar vertelde dat ze de zomer naar Denemarken ging. Ze begreep altijd wel waarom haar moeder zo reageerde. Er was zoveel gebeurd, niet alleen het ongeluk, maar ook dat haar vader bij hen was weggelopen toen Milly eind tienerjaren was. Hij was al jaren uit beeld en afgezien van kerst en verjaardagen hadden ze nu nauwelijks contact. Haar moeder was er altijd geweest en juist daarom wilde Milly

haar niet nog meer verdriet bezorgen, maar ze kon haar leven niet voor altijd op die manier leiden.

De zomer in Denemarken. Een prikkeling van opwinding groeide sterker in haar buik, tot die strak en fladderig aanvoelde. Ze had echt zin om haar saaie baan even op pauze te zetten, en als ze een bedrijf ging adviseren, zou ze daarvoor betaald krijgen door haar werkgever via het sabbaticalprogramma. Bovendien was werken aan haar sociale-mediaproject het enige wat haar gelukkig maakte, en het zou helpen de pijn van Toms affaire te verdrijven. Want tussen hen was het absoluut voorbij – daar was ze zeker van. Het vertrouwen was gebroken en ze zou hem nooit, maar dan ook nooit meer kunnen geloven.

‘Vindt je huisgenoot dat niet erg?’

‘Theo? Nee! Natuurlijk niet.’

‘En vindt hij het goed dat ik advies geef over het café?’

‘Absoluut.’

‘Heb je het daar ook echt met hem over gehad? Dat zal wel niet, want we hebben het er net nu pas voor het eerst over gehad.’

‘Nee, maar echt, het komt goed. Hij weet dat we wel wat schwung kunnen gebruiken.’

‘Schwung?’

‘Ja. Schwung.’ Ze knikte een keer kort, krachtig, met gezag.

Milly keek rond in haar flat, naar de dure meubels, het hoogpolige tapijt en de beige lampen. Het waren allemaal dingen die ze graag had, dingen die haar een veilig en zeker gevoel gaven, maar ze was niet bepaald verliefd op haar leven. Niet zoals Ada. Misschien was een zomer in Kopenhagen precies de onderbreking die ze nodig had, zodat ze daarna met hernieuwde energie terug kon komen en haar carrière weer kon oppakken. Ze had nooit echt van haar werk gehouden, maar de laatste tijd was zelfs het beetje plezier dat ze erin had nog verder afgenomen. En tegen die tijd zou niemand het nog over haar hebben, of over Tom, of over Claire van de

boekhouding, omdat er allang een andere roddel voor in de plaats was gekomen. Misschien was dit inderdaad een goed idee, besepte ze ineens. Dit was een goed idee. Dat prikkeltje opwinding werd sterker.

‘Ik ga er eens met mijn baas over praten,’ zei ze, terwijl ze haar bril hoger op haar neus duwde, en Ada gilde zo hard dat Milly voor het eerst die dag lachte.

‘Ik moet het toch vragen: wat ga je met Tom doen?’

Milly keek naar haar telefoon en begon over het scherm te vegen, wetend dat Ada alleen maar een prikkende vinger kon zien. Een seconde later zei ze: ‘Zo. Geblokkeerd.’

‘Je wilt helemaal niet met hem praten?’

‘En wat moet ik dan zeggen? Hij heeft me vandaag precies laten zien wat hij voor mij voelt, of beter gezegd wat hij voor iemand anders voelt. Er valt niets meer te zeggen.’

‘Wil je niet horen wat hij te zeggen heeft? Ik zeg niet dat je dat moet doen of dat je daardoor van mening moet veranderen,’ voegde Ada er haastig aan toe. ‘Je bent hem niets verschuldigd en hij verdient geen seconde meer van je tijd. Ik bedoel alleen: je moet met hem praten als jij dat wilt.’

‘Dat wil ik niet.’

‘Kun je het gewoon zomaar afsluiten?’

Milly bleef even zitten en dacht erover na. Welke reden hij ook zou geven, het zou niet genoeg zijn. Wat haar betrof bestond er geen excuus voor vreemdgaan. Als hij gevoelens had voor iemand anders, had hij het eerst met haar moeten uitmaken. Ze had nooit iets gelooft van dat hele excuus van ‘het gebeurde gewoon’, en terwijl ze rondkeek in haar flat besepte ze dat hun levens, net als hun financiën, eigenlijk behoorlijk gescheiden waren. Hij had hier een paar dingen liggen, deodorant en tandenborstel in de badkamer. Een overhemd en onderbroek in een la in haar slaapkamer, maar dit was haar flat, haar domein. In de vier jaar dat ze samen waren

geweest, waren hun levens nooit echt volledig met elkaar verweven geraakt.

‘Ja, ik denk het wel,’ antwoordde ze kalm.

Hoewel ze zich nog steeds rauw, gekneusd en verraden voelde, verzachtte het idee dat ze vooruitging de pijn. Ze wist niet eens zeker hoeveel ze hem werkelijk zou missen. ‘Ik kan me niet voorstellen dat hij met iets anders zou komen dan smoesjes die ik niet wil horen, en ik zou nooit terug kunnen. Je weet dat ik zo niet in elkaar zit.’

‘Dat weet ik.’ Er viel een korte, liefdevolle stilte van begrip tussen hen, zoals alleen vrienden die elkaar door en door kennen dat hebben. ‘Je gaat het hier geweldig vinden, Milly,’ ging Ada verder. ‘Het grachtenhuis is prachtig, het café is schattig en heeft alleen een beetje van jouw deskundige hulp nodig, en Kopenhagen ga je ook heerlijk vinden. Ik zie helemaal voor me hoe jij je op de hygge-levensstijl stort.’

‘Wat betekent dat eigenlijk?’ vroeg Milly nadrukkelijk.

Ada giechelde. ‘Daar kom je wel achter!’